

Arrest

nr. 100 709 van 10 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 juni 2012.

1.3. Op 21 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Deh Ghazi (district Kama, provincie Nangarhar). U bent een Pashtoun van etnische origine. U heeft acht jaar school gelopen in het naburige Qalay Akhund en verklaart dat u zestien jaar oud bent.

Uw broer A.(...) werkte als tolk voor de Amerikaanse soldaten in Nuristan en Kunar. Uw vader gaf les aan meisjes. De taliban stuurden in januari 2012 een brief waarin zij uw broer een slaaf van de Amerikanen noemden. Zij misprezen ook het werk van uw vader en eisten dat u zich bij de taliban zou aansluiten. Uw vader kreeg ook drie dagen de tijd om uw broer aan de taliban uit te leveren. Na ontvangst van deze brief zijn uw vader, moeder en jongere broer vertrokken. Ook u verliet het dorp. U ging naar uw oom die uw vertrek uit Afghanistan regelde. U reisde naar België waar u op 23/03/2012 asiel heeft gevraagd.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de taliban uw familie viseren. U vreest ook Q.(...) A.(...) G.(...), een talib die enkele jaren geleden werd opgepakt en uw familie ervan verdenkt hem en zijn trawanten te hebben verraden. In januari 2012 kwam hij vrij en vernam u dat hij zich op uw familie wenst te wreken.

Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat u omtrent uw leeftijd bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. U beweert dat u in 1996 geboren bent en dat u bijgevolg zestien jaar bent. Echter, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 20/04/2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 dient te worden besloten dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is. Daarom kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dienen tevens vraagtekens te worden geplaatst bij uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien deze vaststelling kan ook aan uw taskara, die stelt dat u negen jaar oud was in 2005, geen enkele waarde worden gehecht. Dat dit een vals document is, wordt door uw verklaringen bevestigd. U stelt dat u eerst een taskara kreeg en dat u daarna naar school kon gaan (CGVS, p.2,3). Echter, u verklaart eerst dat u in 1381 of 1382 (komt overeen met 2002 of 2003) voor het eerst naar school ging terwijl uw taskara pas op 22/02/1384 (12/05/2005) zou zijn uitgereikt.

Uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw leeftijd en de vaststelling dat uw verklaringen over uw taskara, die uw leeftijd moet staven, niet kloppen, maken dat uw geloofwaardigheid reeds danig wordt ondermijnd. Dat u minstens tien jaar ouder bent dan u beweert te zijn, leidt bovendien onvermijdelijk tot de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw activiteiten in de laatste jaren. Dat u pakweg in 2009 uw lagere school afwerkte, is in het licht van het leeftijdsonderzoek niet geloofwaardig.

Onvermijdelijk leidt dit ook tot een situatie waarbij u zelf niet meer kan duiden wanneer u naar school zou zijn gegaan of hoe oud u op dat moment zou zijn geweest. Zo zegt u eerst dat u acht jaar oud was in 2007 (CGVS, p.2) en vervolgens meent u dat u acht jaar oud was in 2005 (CGVS, p.2). U stelt eerst dat u in 1381 of 1382 (2002 of 2003) naar school begon te gaan (CGVS, p.2), vervolgens meent u dat het in 2006 was en even later denkt u dat het in 1386 (wat met 2007 overeenkomt) was (CGVS, p.3). Tenslotte zegt u dat u van 2006 tot 2011 school liep. Hoe dit te rijmen valt met uw verklaring als zou u tot het achtste jaar naar school gegaan zijn (bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u het zelfs nog over negen jaar, zie vragenlijst), is nog maar de vraag. U probeert de meubelen te redden door te zeggen dat u zodanig intelligent was dat u het vijfde jaar niet hoefde te volgen (CGVS, p.3), wat nog steeds niet verklaart hoe u acht of negen jaar onderwijs kon volgen in slechts vijf jaar tijd. Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen zijn dan ook te wijten aan het feit dat u krampachtig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen met betrekking tot de problemen waarvan uw familie het slachtoffer zou zijn geworden. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie dreigbrieven van de taliban kregen en dat jullie na de laatste dreigbrief vertrokken zijn (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken). Voor het Commissariaat-

generaal stelt u, ook na confrontatie met uw eerdere verklaringen, dat er maar één dreigbrief geweest is (CGVS, p.11,12). Dit is zeer opmerkelijk.

Verder dient te worden gewezen op een nieuw element in uw relaas dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet ter sprake bracht. U beweert dat uw familie vooral problemen kende met Q.(...) A.(...) G.(...), een talib die twee jaar geleden samen met een viertal andere talibanstrijders gearresteerd werd. Een week voor het ontvangen van de dreigbrief zou u hebben gehoord dat Q.(...) A.(...) G.(...) uw familie ervan beschuldigde hem te hebben verraden (CGVS, p.10). Deze zaken liet u geheel onvermeld tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat merkwaardig is gezien uw beweerde vrees voor deze Q.(...) A.(...) G.(...) en u heden stelt dat het diens vrijlating was die het startschot gaf voor jullie problemen (CGVS, p.9). Of laatstgenoemde ook één van de talibs was die naar uw huis kwam om de brief af te geven, kan u overigens niet zeggen (CGVS, p.11). Verder is het niet geloofwaardig dat deze talibstrijders het huis zouden hebben doorzocht maar u niet zouden hebben gevonden. Als zij u werkelijk zouden hebben gezocht, zou u niet op eenvoudige manier aan deze gewapende taliban ontkomen zijn.

Bovendien kan nog worden gewezen op volgende ongerijmdheid: zo stelt u enerzijds dat de taliban u en uw familie zouden verdenken van verraad (en de daaruit volgende arrestatie van leden van de taliban), terwijl u anderzijds beweert dat zij u willen inlijven voor de strijd tegen de Amerikanen of voor een zelfmoordaanslag. Dat de taliban een volgens hen onbetrouwbaar persoon zouden rekruteren voor hun gewapende strijd, is eveneens ongeloofwaardig.

De vaststelling dat u verder geen enkele informatie over de huidige situatie of de verblijfplaats van uw familieleden kwijt wil, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Zo zegt u niet te weten waar uw broer A.(...) is, of hij al dan niet nog voor de Amerikanen werkt en of hij al dan niet nog in leven is (CGVS, p.5,6). U verklaart verder ook niet te weten waar uw ouders en jongere broer zijn (CGVS, p.6). Of er sinds uw vertrek uit Afghanistan nog problemen zijn geweest voor uw familieleden, kan u al evenmin zeggen (CGVS, p.13). U beweert dat u geen nieuws heeft omdat het telefoonnummer van uw vader werd afgesloten (CGVS, p.13). U zegt ook dat het telefoonnummer van uw broer ook niet meer werkt (CGVS, p.13). Het is alleszins merkwaardig dat u het nummer van uw broer niet in uw gsm-toestel heeft opgeslagen, zoals blijkt tijdens het gehoor (CGVS, p.13). Dat u geen enkel nieuws heeft over uw familie is niet geloofwaardig, te meer u blijkbaar wel nog contacten onderhoudt met uw oom in Jalalabad (die in mei 2012 nog documenten naar u opstuurde), u niet alleen over een gsm maar ook over een e-mailadres blijkt te beschikken en u blijkbaar wel telefonische contacten met vrienden van uw klas in Nangarhar onderhoudt (CGVS, p.13).

Uw vage en incoherente verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban en de vaststelling dat u geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat u niet op de hoogte zou zijn van het verder wedervaren van uw familieleden, maakt dat aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht.

Gezien de verregaande bedrieglijkheid van uw verklaringen over uw achtergrond en uw asielmotieven, kan niet zomaar aangenomen worden dat het loutere feit dat uw broer banden zou hebben met de Amerikanen en uw vader les zou geven, in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging met zich meebrengt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De status van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus ten gevolge een intern gewapend conflict overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet dient opgemerkt te worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen. Uit uw verklaringen is gebleken dat u familie heeft in de provinciale hoofdstad Jalalabad. Uw oom die u recent een aantal documenten toestuурde, is er woonachtig (CGVS, p.3). Zelf ging u enkele keren naar Jalalabad om er zaken aan te kopen (CGVS, p.14), wat aantoont dat de stad u niet vreemd is. Uw broer A.(...) zou er lessen Engels hebben gevolgd (CGVS, p.5). De aanwezigheid van familieleden in Jalalabad en de vaststelling dat u de stad enigszins kent, tonen aan dat Jalalabad mogelijk als een verblijfsalternatief kan worden beschouwd. Bovendien spreekt u Pashtou en Dari (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 8) en zou u acht jaar school hebben gelopen. Gezien uw bedrieglijke verklaringen in verband met uw leeftijd kan worden verondersteld dat acht jaar onderwijs een minimum is en dat u, gezien de vaststelling dat u ongeveer tien jaar ouder bent dan u wilt toegeven, mogelijk langer school heeft gelopen en eventueel al beroepsactiviteiten heeft ontwikkeld. In ieder geval blijkt uit

uw verklaringen dat u een opleiding heeft genoten, wat uw integratie in Jalalabad kan vergemakkelijken.

Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Zoals hierboven reeds aangetoond is uw taskara geen betrouwbaar document. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat frauduleuze documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden en in Peshawar. De brief van de ouderen van het dorp moet uw problemen bevestigen. Dergelijk document maakt een gesolliciteerde indruk en kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De foto's van een man die in het bijzijn van buitenlandse soldaten poseert, vormen geen enkel bewijs voor zijn identiteit, zijn herkomst, de familieband die u met deze persoon zou hebben of de problemen die uit de functie van deze persoon zouden zijn voortgevloeid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, § 2 en § 3, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

De Raad wijst erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet geen § 2 en § 3 bevat en gaat ervan uit dat verzoeker doelt op de schending van artikel 48/3, § 2 en § 3.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker een aantal passages uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en betoogt hij dat dit rapport veel minder eenduidig voorkomt dan het Commissariaat-generaal wil laten uitschijnen. Verzoeker meent dat dit rapport niet toelaat te besluiten dat het district Jalalabad als "rustig" kan worden beschouwd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij omtrent zijn leeftijd bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd daar hij beweert dat hij zestien jaar is terwijl overeenkomstig de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij op 20 april 2012 dient te worden besloten dat hij ouder dan 18 jaar is, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is, gezien deze vaststelling ook aan zijn taskara, die stelt dat hij negen jaar oud was in 2005, geen enkele waarde worden gehecht temeer ook zijn verklaringen over zijn taskara niet kloppen en het gegeven dat hij minstens tien jaar ouder is dan hij beweert te zijn onvermijdelijk leidt tot de vaststellingen dat hij geen zicht biedt op zijn activiteiten in de laatste jaren en hij zelf niet meer kan duiden wanneer hij naar school zou zijn gegaan of hoe oud hij op dat moment zou zijn geweest, (ii) hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij dreigbrieven van de taliban kregen en dat zij na de laatste dreigbrief vertrokken zijn terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelt dat er maar één dreigbrief geweest is, (iii) hij de problemen van zijn familie met Q.A.G., een talib die twee jaar geleden samen met een viertal andere talibanstrijders gearresteerd werd en die zijn familie ervan beschuldigde hem te hebben verraden, geheel onvermeld liet tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hij thans stelt dat diens vrijlating het startschot gaf voor hun problemen, (iv) hij niet kan zeggen of Q.A.G. één van de talibs was die naar zijn huis kwam om de brief af te geven en het niet geloofwaardig is dat deze talibanstrijders het huis zouden hebben doorzocht maar hem niet zouden hebben gevonden, (v) hij enerzijds stelt dat de taliban hem en zijn familie zouden verdenken van verraad (en de daaruit volgende arrestatie van leden van de taliban), terwijl hij anderzijds beweert dat zij hem willen inlijven voor de strijd tegen de Amerikanen of voor een zelfmoordaanslag, (vi) de vaststelling dat hij verder geen enkele informatie over de huidige situatie of de verblijfplaats van zijn familieleden kwijt wil, zijn geloofwaardigheid verder ondergraaft, (vii) gezien de verregaande bedrieglijkheid van zijn verklaringen over zijn achtergrond en zijn asielmotieven, niet zomaar kan worden aangenomen dat het loutere feit dat zijn broer banden zou hebben met de Amerikanen en zijn vader les zou geven, in zinnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging met zich meebrengt in geval van terugkeer naar Afghanistan, (viii) hij het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in zijn district kan vermijden door zich in de provinciale hoofdplaats Jalalabad te vestigen, waar hij familie heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) de door hem bijgebrachte documenten zijn geloofwaardigheid niet herstellen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 november 2012 (CG nr. 1213212), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte tot het besluit komt dat zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd niet met de waarheid overeenstemmen. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal zich op dit punt louter baseert op een beslissing genomen door de Dienst Voogdij op 18 april 2012, terwijl het geheel onduidelijk is op grond van welke wetenschappelijk verantwoorde medische testen zijn leeftijd werd bepaald. Verzoeker meent

dat de bepaling van de leeftijd van een persoon niet alleen mag berusten op een test afgenomen door een dienst radiologie maar dat eveneens acht moet worden geslagen op psycho-sociale observaties betreffende de persoon in kwestie. Verzoeker laakt dat in de bestreden beslissing van een dergelijk initiatief niets terug te vinden valt doch dat het Commissariaat-generaal zich ertoe beperkt de besluiten van de Dienst Voogdij blindelings over te nemen.

De Raad stelt vast dat in de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij van 18 april 2012 het volgende wordt gesteld: *“(...) Overwegende dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 29 maart 2012 door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar; Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat M.(...) A.(...) op datum van 29-03-2012 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is.”*

In zoverre verzoeker deze bevindingen in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers uitgebreide kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

2.5. Voorts betwist verzoeker dat hij tegenstrijdige of inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd omtrent het aantal dreigbrieven die zijn familie zou hebben ontvangen. Hij verwijst naar het gehoorverslag, waaruit volgens hem moet blijken dat hij niet heeft gesteld dat er maar één brief was en geen drie maar dat hij tijdens het gehoor eerder verwijst naar de brief die hij gezien of ontvangen heeft en die hem heeft doen inzien dat zijn leven in gevaar was.

De lezing die door verzoeker aan zijn verklaringen wordt gegeven kan niet worden bijgetreden. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: *“Precieze bedreiging? Alleen een brief? De dag dat ze de brief brachten, kwamen ze ook ons huis binnen. Vertel daar maar over. (...) Ze kwamen het huis binnen, ze doorzochten het huis, de kamers. Ze gaven ook de brief, ze zeiden tegen moeder dat mijn broer zich moest aangeven en dat mijn vader moest stoppen met lesgeven. (...) Toen mijn vader thuiskwam, toonden we de brief. (...) Hoeveel brieven kreeg u? Een. En na het ontvangen van die ene brief, verliet u Kama? Ja, de taliban, als ze iets zeggen, dan doen ze het. De autoriteiten konden niets tegen die mensen doen. U praatte tijdens het vorige gehoor over verschillende dreigbrieven. Na de laatste zou u vertrokken zijn? Het was een brief van die bladzijden. Ze zeiden dat we naar hen moesten gaan.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Uit deze verklaringen blijkt derhalve ontegensprekelijk dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er slechts één dreigbrief is geweest en dat hij hierin volhardde zelfs nadat hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen in dit verband.

2.6. Daarnaast is verzoeker de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte negatieve conclusies trekt uit het feit dat hij tijdens het gehoor met een nieuw element komt waarover hij in een eerder stadium van zijn asielaanvraag niet had gesproken.

In de mate hij aanvoert dat ook hier mogelijks rekening dient te worden gehouden met zijn jonge leeftijd, wat uiteraard een weerslag kan hebben op zijn verklaringen, herhaalt de Raad dat uit hoger aangehaalde resultaten van het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minstens tien jaar ouder is dan hij beweert. In tegenstelling tot wat verzoeker blijft volhouden in het verzoekschrift, is hij dus een volwassene van wie in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn.

Waar verzoeker de omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de problemen van zijn familie met Q.A.G. nog tracht te vergoelijken, stellende dat het gekend is dat het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken altijd snel moet gebeuren zodat niet met zekerheid kan worden gesteld dat hij in staat werd gesteld om alles uiteen te zetten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat ook niet vergeten dient te worden dat hij sinds zijn aankomst in België contact gehad heeft met zijn oom, met wie

hij ondertussen dieper is kunnen ingaan op de achtergrondfeiten die hem hadden gedwongen om zijn streek van oorsprong te verlaten, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat zijn familie vooral een probleem had met Q.A.G. en dat zij voor diens vrijlating geen problemen met de taliban hebben gekend. Gevraagd hoe hij dit verklaart aangezien zijn vader al drie jaar in de school werkte, antwoordde verzoeker *"Het was een simpele job, iedereen kon dat doen. Mijn broer werkte al drie jaar, we zeiden het tegen niemand."* (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielaanvraag spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Verzoeker maakte echter op geen enkel ogenblik gewag van de voorgehouden problemen met Q.A.G. bij het indienen van zijn asielaanvraag, terwijl deze nochtans blijkens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal aan de basis liggen van zijn vlucht. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *"Mijn broer werkte als vertaler met buitenlandse troepen en mijn vader was leraar in een meisjesschool. De taliban heeft mijn familie bedreigd. Ze vertelden mijn broer om zijn werk te beëindigen en ook aan mijn vader vroegen ze om zijn job op te geven voor de overheid. We hebben dreigbrieven ontvangen waarin stond dat ik en mijn broer moesten samenwerken met de taliban en dat ze alle leden van onze familie zouden vermoorden als hij dit niet zou doen. In de laatste brief gaven ze ons 3 dagen tijd om een beslissing te nemen. Toen heeft mijn vader beslist dat ik naar het huis zou gaan van mijn tante. Mijn ooms langs moederszijde waren ook aanwezig. Mijn broer was op missie in Nouristan en we konden hem niet bereiken. Daarna ben ik vertrokken naar België. Mijn ooms waren nog steeds aan het wachten op mijn broer zodat ze hem ook naar België konden sturen. Sindsdien heb ik geen nieuws meer van hem"* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Daarenboven verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal wanneer hem gevraagd werd of het eerste gehoor goed was verlopen *"Ik heb het daar al kort gezegd"* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk element in zijn asielaanvraag, besluit de Raad dat deze omissie doet twijfelen aan de waarachtigheid ervan.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal zich er in de bestreden beslissing toe beperkt het verdachte tijdstip van de inroeping van dit nieuwe element aan te halen zonder evenwel tijdens het gehoor, noch in de bestreden beslissing dieper in te willen gaan op de inhoudelijke waarde van dit nieuwe element, gaat hij voorbij aan het onderdeel van de motivering waar wordt geoordeeld als volgt: *"(...) Deze zaken liet u geheel onvermeld tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat merkwaardig is gezien uw beweerde vrees voor deze Q.(...) A.(...) G.(...) en u heden stelt dat het diens vrijlating was die het startschot gaf voor jullie problemen (CGVS, p.9). Of laatstgenoemde ook één van de talibs was die naar uw huis kwam om de brief af te geven, kan u overigens niet zeggen (CGVS, p.11). Verder is het niet geloofwaardig dat deze talibstrijders het huis zouden hebben doorzocht maar u niet zouden hebben gevonden. Als zij u werkelijk zouden hebben gezocht, zou u niet op eenvoudige manier aan deze gewapende taliban ontkomen zijn."* Vaststellingen en overwegingen welke niet worden betwist laat staan ontkracht.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin enig verweer voert tegen de vaststelling dat hij enerzijds stelt dat de taliban hem en zijn familie zouden verdenken van verraad (en de daaruit volgende arrestatie van leden van de taliban), terwijl hij anderzijds beweert dat zij hem willen inlijven voor de strijd tegen de Amerikanen of voor een zelfmoordaanslag en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het ongeloofwaardig is dat de taliban een volgens hen onbetrouwbaar persoon zouden rekruteren voor hun gewapende strijd. Ook dit onderdeel van de motivering blijft derhalve overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. De bedrieglijkheid van verzoekers verklaringen wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat hij geen enkele informatie over de huidige situatie of de verblijfplaats van zijn familieleden kwijt wil. Waar verzoeker zijn onwetendheid in dit verband tracht te verschonen door wederom te wijzen op zijn jonge

leeftijd, kan hij gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.4. bezwaarlijk ernstig worden genomen. Voorts kan ook de herhaling van zijn eerdere bewering dat hij zijn vader niet meer heeft kunnen contacteren omdat de telefoon werd afgesloten en de stelling dat het niet per se hoeft te verwonderen dat hij op de dag van het gehoor het nummer van zijn jongere broer niet had opgeslagen in zijn GSM, geenszins verklaren waarom hij geen nieuws over zijn familie heeft. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, onderhoudt verzoeker niet alleen contacten met zijn oom in Jalalabad doch ook met vrienden van zijn klas (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 13). Dat hij aldus geen recente informatie over zijn familie zou kunnen bekomen is niet geloofwaardig en de Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers nalaten om dienaangaande informatie te verstrekken getuigt van een gebrek aan medewerking.

2.8. Het geheel van verzoekers vage en incoherente verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden problemen met de taliban laat niet toe hieraan enig geloof te hechten.

Gezien de verregaande bedrieglijkheid van zijn verklaringen over zijn achtergrond en zijn asielmotieven, kan zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet zomaar worden aangenomen dat het loutere feit dat zijn broer banden zou hebben met de Amerikanen en zijn vader les zou geven, in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging met zich meebrengt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers taskara blijkt duidelijk vervalst te zijn daar de geboortedatum die erop vermeld staat in sterke mate afwijkt van de resultaten van het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd op 18 april 2012 tot vaststelling van verzoekers leeftijd.

De brief van de dorpsoudsten vertoont een duidelijk gedongen karakter en kan bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Zoals correct wordt opgemerkt door de commissaris-generaal, vormen de foto's van een man die in het bijzijn van buitenlandse soldaten poseert geen enkel bewijs van zijn identiteit, zijn herkomst, de familieband die verzoeker met deze persoon zou hebben of de problemen die uit de functie van deze persoon zouden zijn voortgevloeid.

2.10. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12.1. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.12.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker zich elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Kama, provincie Nangarhar te ontlopen en dat uit zijn verklaringen nergens kan worden opgemaakt dat de provinciale hoofdplaats Jalalabad, waar hij familie heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in zijn geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd. Verzoeker betwist deze overwegingen op generlei wijze zodat de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad betwist, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met een aantal citaten uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de loutere stelling dat deze informatie niet toelaat te besluiten dat het district Jalalabad als "rustig" kan worden beschouwd, geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit klemt des te meer daar de door verzoeker geciteerde

passage waarin wordt gesteld als volgt: "(...) *Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt daarbij sterk op dat van de andere steden in Afghanistan (m.u.v. Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is (...) erg klein*", volledig aansluit bij de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS